Pes doğrusu

Geçtiğimiz günlerde Fatih Altaylı'nın "Teke Tek" programında, tarihçi Murat Bardakçı ve Prof. Dr. İlber Ortaylı, neler söyleseler beğenirsiniz:

Prof. Ortaylı, "(Said Nursî'nin) Yazdığı Risâleyi anlamak fevkalâde güçtür. Niye? Sentaksı bozuk, Türkçe değil o. Demek ki, Türkçe yazmamış. Siyak-sibak ilişkisi yok. Yani çerçeve ve muhtevâ birlikteliği olmuyor" diye kestirip atarken, güya mesele hakkında malûmat sahibi imiş gibi inciler döktürmeye devam ediyor:

"10 tane kişi okuyor 100 kişi dinliyor, izah ediyor. Cemaatin mensubuna Nur talebesi denir. Okunuyor. Daha bilgili tecrübeliler izah ediyor. Sistem bu zaten."

Bardakçı, "Anlayamazsın. Bunu söyledim diye, bu da kabahat oldu. İlber hoca da aynısını söylüyor. Kelimeler arasında rabıta kopuktur."

_Bilmemek ayıp değil. Anlamamak da bir derece ayıp değil! Ancak, bir konuda bilgi sahibi olmadan ahkâm kesmek ayıp değil mi? Herhalde, aşağıda nakledeceğimiz benzeri yüzlerce tesbiti işitmemişler, okumamışlar, bilmemişler:

"Büyük şâirimiz, edebiyatımızın medâr-ı iftihârı merhum Mehmed Akif, bir üdebâ meclisinde, 'Victor Hugo'lar, Shakespeare'ler, Descartes'lar, edebiyatta ve felsefede Bediüzzaman'ın bir talebesi olabilirler' demiştir. Edib ve şâirler, zevâl ve firaktan ağlamışlar, ölümden vâveylâ etmişlerdir. Güz mevsimini hüzünle tasvir etmişlerdir."1

"Üstâd şimşek pırıltıları ile aydınlanan bu karanlık bölgelerde büyük bir güvenle dolaşıyor. Üslûb kesif ve izahlar inandırıcı. Asırları kucaklayan bir tefekkürün çağdaş idrâke seslenişi, yaralanan bir idrâke, yabancılaşmış bir idrâke. İrfanımızın madde-i asliyesi olan bu fikirleri ne kadar anlayabiliyoruz? Heyhat; ne meselenin kendisine âşinâyız, ne mefhumlara."2

Harran Üniversitesi eski rektö_rü Prof. Dr. Servet Armağan, Risâle-i Nurların Türkçe'nin muhafazasında önemli bir yeri olduğunu belirterek, "Risâle-i Nur'un dili ve üslûbu, diğer pek çok konulardaki özel durumu ile birlikte bu konuda da özel bir farklılık taşıyor. Adeta Türkçe'nin muhafazasına da bu farklı yönüyle üstatlık etmiştir"3 diyor.

Bu ve benzeri, yüzlerce yerli, yabancı ilim adamlarının beyânâtları var. Sempozyumlar, kongreler, açıkoturumlar, konferanslar verildi. Yüzlerce kitap yazıldı, televizyon, radyo programı yapıldı.

Haydi diyelim ki, duymadınız, okumadınız. Peki, "Biz bu mevzuları tam olarak araştırmadık. Birikim ve fikir adamı, satırdan (yazılı belgeden) konuşur. Bu hususta söz söylemek bize düşmez!" demeniz gerekmez miydi? İlmin ve

tarihçiliğin izzeti, bunu icap ettirmez mi?

Bediüzzaman, Risâle-i Nur Külliyatı ile, yediden yetmişe herkesi “tefsir halkası”na katmıştır. İlkokul talebesinden, ilim adamı profesöre, çiftçiden, dağdaki çobana kadar…

Dünyada, Kur’ân-ı Kerim’den sonra en çok basılan, satılan ve okunan eser Risâle-i Nur’dur. Peki bu insanlar bu eserleri süs olsun diye mi alıyorlar?

Dipnotlar:

1-Sözler, YAN, s. 1241.; 2-Cemil Meriç, Kırk Ambar, sayfa 419, Ötüken Neşriyat, 1980.; 3-Risale-i Nur Enstitüsü Şanlıurfa Şubesi Seminer Salonu/04 Mayıs 2009.